

๘ พฤษภาคม ๒๕๕๑

เรื่อง รายงานผลการสรุปสาระสำคัญของคำพิพากษาและพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์

ผลการวิเคราะห์และสรุปสาระสำคัญ พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ และสรุปคำพิพากษาของศาลแขวงพระนครศรีอยุธยา โดย ร.ต.ท.วัชรระ ดวงชะภา พงส.(สบ๑) สภ.เมืองแพร่ ซึ่งได้รับมอบหมายให้วิเคราะห์ สรุปมีดังนี้ คือ.-

๑. ในส่วนของ คำพิพากษาศาลแขวงพระนครศรีอยุธยา คดีหมายเลขแดงที่ ๑๗๓/๒๕๕๑ ลง ๑๘ ม.ค. ๒๕๕๑ สาระสำคัญคือ จำเลยในคดีนี้ประกอบกิจการร้านเกมได้รับอนุญาตให้ขายหรือให้บริการซึ่งเทปวีสดูโทรทัศน์ถูกต้องตามกฎหมาย โดยใบอนุญาตมีการกำหนดเงื่อนไขไว้ห้ามใบอนุญาตห้ามเด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี ใช้บริการก่อนเวลา ๑๔ นาฬิกา ต่อมาเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ของจังหวัดเข้าไปตรวจสอบที่ร้านของจำเลยพบว่ามียุติกาอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี เข้าไปใช้บริการก่อนเวลา ๑๔ นาฬิกา จึงจับกุมตัวจำเลยส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีโดยกล่าวหาว่า ขายหรือให้บริการเทปหรือวีสดูโทรทัศน์โดยผิดเงื่อนไขตามที่ได้รับอนุญาตตาม พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวีสดูโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๓๐ มาตรา ๔ , ๖ , ๘ , ๒๐ , ๓๘ และพนักงานอัยการได้ฟ้องจำเลยต่อศาลตามบทกฎหมายดังกล่าว จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลแขวงพระนครศรีอยุธยาพิจารณาพยานหลักฐานของโจทก์และจำเลยแล้วพิพากษายกฟ้องโจทก์ โดยให้เหตุผลว่า การกระทำของจำเลยไม่มีกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ กล่าวคือ บทมาตราที่โจทก์ฟ้อง มาตรา ๒๐ วรรคสอง กล่าวว่าการขายหรือให้บริการเทปหรือวีสดูโทรทัศน์ในสถานที่ให้บริการเทปหรือวีสดูโทรทัศน์จะต้องกระทำในวันและเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่อนุญาต การขออนุญาตและแบบใบอนุญาตให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง(ฉบับที่๑)... โดยกฎกระทรวงตามนัยมาตรา ๒๐ วรรคสองนั้นให้อำนาจออกเงื่อนไขเพียงเรื่อง วัน และเวลาในการให้บริการ เท่านั้น มิได้ให้อำนาจในการกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับอายุของผู้เข้ามาใช้บริการแต่อย่างใด ดังนั้นเงื่อนไขเกี่ยวกับอายุและเวลาที่ออกโดยมติคณะรัฐมนตรี ลงวันที่ ๒๓ พ.ย. ๒๕๔๗ ประกอบระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยแนวทางการปฏิบัติในการกำหนดเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ฯ ลงวันที่ ๓๑ พ.ค. ๒๕๔๙ และประกาศผู้ว่าราชการจังหวัดพระนครศรีอยุธยาเรื่องกำหนดเงื่อนไขการออกใบอนุญาตของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ฯ จึงไม่มีผลใช้บังคับเป็นกฎหมาย การกระทำของจำเลยตามที่โจทก์ฟ้องจึงไม่เป็น

-/ ความผิด...

ความผิดศาลจึงยกฟ้องดังกล่าว แต่กระนั้นก็ดีไม่มีข้อเท็จจริงต่อว่าคดีนี้มีการอุทธรณ์หรือฎีกาต่อหรือไม่ เบื้องต้นจึงสันนิษฐานไว้ก่อนว่าถึงที่สุดแล้วนับแต่วันอ่าน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๐ , ๑๔๗ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕

นอกจากนั้นในคำพิพากษานี้ได้มีประเด็นปลีกย่อยที่เป็นการยกตัวอย่างโดยกล่าวว่า ในกรณี การขออนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย เทปหรือวัสดุโทรทัศน์ ตามบทบัญญัติ มาตรา ๘ วรรคสอง ที่บัญญัติโดยแจ้งชัดว่า “ ในการอนุญาตนายทะเบียนจะกำหนดเงื่อนไขใดๆ ตามที่เห็นสมควร เพื่อให้ ผู้ได้รับอนุญาตปฏิบัติก็ได้ ” ซึ่งมีบทกำหนดโทษอยู่ในมาตรา ๓๗ ดังนั้นหากจะออกเงื่อนไขต้องเป็นกรณีเอก เช่นเดียวกับมาตรานี้จึงจะถือเป็นการออกเงื่อนไขโดยมีอำนาจตามกฎหมาย แต่จากกรณีที่โจทก์ฟ้องคดีนี้ บทบัญญัติมาตรา ๒๐ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๘ จึงเป็นเหตุยกฟ้องดังกล่าว เพราะเงื่อนไขทำใบอนุญาต ไม่มีกฎหมายรองรับให้ออกเงื่อนไขได้

โดยสรุป ตามคำพิพากษานี้กฎหมายลูก(มติคณะรัฐมนตรี , ประกาศ ฯลฯ) ที่ออกมาเพื่อกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับอายุของผู้เข้ารับบริการร้านเกมอินเทอร์เน็ต ที่ออกมาตามนัยมาตรา ๒๐ วรรคสอง ของ พ.ร.บ.เทปวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ไม่มีผลใช้บังคับเป็นกฎหมาย การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิด

๒. ในส่วนของ พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีสาระสำคัญดังนี้

๒.๑ พ.ร.บ.ประกาศใช้เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ เป็นต้นไป (พ้นกำหนด ๙๐ วัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา)

๒.๒ เมื่อ พ.ร.บ. นี้มีผลใช้บังคับ จะเป็นผลให้ยกเลิก พ.ร.บ.ภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๔๗๓ , พ.ร.บ.ภาพยนตร์(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๗๓ , ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๐๕ ลงวันที่ ๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๕ และ พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐

๒.๓ พ.ร.บ.นี้มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการควบคุมและตรวจสอบ ภาพยนตร์ และวีดิทัศน์ โดยเฉพาะในเรื่องของตัวภาพยนตร์และวีดิทัศน์เอง ต้องผ่านการอนุญาตและตรวจสอบจากคณะกรรมการ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ หรือนายทะเบียน โดยเฉพาะในเรื่องของการจัดประเภทของภาพยนตร์และวีดิทัศน์ให้เหมาะสมต่อการนำเสนอออกสู่สายตาประชาชน การโฆษณาประชาสัมพันธ์ นอกเหนือไปว่านั้นยังมีการให้อำนาจในการออกกฎกระทรวงเพื่อคุ้มครองเด็กและเยาวชนด้วย ต่อมาจึงเป็นการคุ้มครองและตรวจสอบเกี่ยวกับการประกอบกิจการ การผลิต การสร้าง ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ต้องได้รับการอนุญาตจากคณะกรรมการ การจัดฉาย ให้เช่า และเปลี่ยน หรือจำหน่าย ต้องได้รับการตรวจและอนุญาตทั้งสิ้น

๒.๔ จุดสำคัญอีกจุดหนึ่งของ พ.ร.บ.นี้คือการอุดช่องว่างของกฎหมายในเรื่องของร้าน เกมอินเทอร์เน็ต , ร้านคาราโอเกะ , ร้านเกมตู้ เกมเพลย์สเตชัน ฯลฯ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นความผิดตาม พ.ร.บ. ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ โดย ตาม พ.ร.บ.นี้ให้ความหมายรวมไว้ตามบทนิยาม มาตรา ๔ ที่บัญญัติว่า “ วัสดุทัศน์ ” หมายความว่า วัตถุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นภาพเคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะที่เป็นการเล่นเกม คาราโอเกะ ที่มีภาพประกอบ หรือลักษณะอื่นใดตามที่ปรากฏในกฎกระทรวง ซึ่งน่าจะหมายความรวมถึง ฮาร์ดดิสก์ , วีดีโอเกม , เลเซอร์ดีวีดี , ดิจิตอลวีดีโอ ดีวีดี , วีดีโอซีดี , ซีดีรอม และเทปวัสดุโทรทัศน์ ทั้งหมดตามกฎหมายกระทรวงและพ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ซึ่งการฝ่าฝืนจะมีโทษทั้งทางปกครอง และทางอาญา

๒.๕ จาก ข้อ ๒.๔ จึงนำไปสู่ความผิดทางอาญาที่เป็นวัตถุประสงค์หลักของการจัดระเบียบสังคมตามนโยบายของกระทรวงมหาดไทย โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับวัสดุทัศน์ที่สำคัญ คือ ๑) วัสดุทัศน์ที่จะนำออกขาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวัสดุทัศน์ การฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท (มาตรา ๔๗ ประกอบมาตรา ๔๑) ๒) ห้ามผู้ใดจัดตั้งหรือประกอบกิจการร้านวัสดุทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน (รวมถึงได้รับอนุญาตแล้วถูกเพิกถอนหรือพักใช้ใบอนุญาต) การฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงห้าแสนบาทและปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่ (มาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๔๒) แต่มาตรานี้มีข้อยกเว้นตาม มาตรา ๕๓ วรรคสามคือไม่ใช่บังคับแก่การประกอบกิจการร้านวัสดุทัศน์ที่ตั้งอยู่ในสถานบริการที่ได้รับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ ๓) ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวัสดุทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน การฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงห้าแสนบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่ (มาตรา ๕๔ ประกอบมาตรา ๔๒) ๔) การประกอบกิจการร้านวัสดุทัศน์จะต้องกระทำในวัน เวลา และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง การฝ่าฝืนไม่มีโทษทางอาญาแต่มีโทษทางปกครองคือให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้โดยมีกำหนดเวลาตามที่เห็นสมควรแต่ไม่เกินครั้งละเก้าสิบวัน (มาตรา ๕๙ ประกอบมาตรา ๗๑)

๒.๖ นอกจากนี้ พ.ร.บ. นี้ยังมีบทบัญญัติในลักษณะของวิธีพิจารณาความ คือ ในมาตรา ๔๔ ที่บัญญัติให้ความผิดตาม พ.ร.บ. แม้จะมีโทษปรับในอัตราที่สูง แต่ก็ให้อำนาจคณะกรรมการฯ และบุคคลที่คณะกรรมการมอบหมายเปรียบเทียบปรับได้ รวมไปถึงหากมีการดำเนินคดีกับพนักงานสอบสวนแล้วผู้ต้องหายินยอมให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบ โดยส่งตัวให้กับคณะกรรมการฯหรือบุคคลที่คณะกรรมการมอบหมายทำการเปรียบเทียบ เมื่อผู้ต้องหาได้เสียค่าปรับตามที่เปรียบเทียบแล้วก็ถือว่าคดีอาญาเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๗ แต่หากผู้ต้องหาไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบกล่าวคือ

ให้การปฏิเสธพนักงานสอบสวนก็ดำเนินคดีตามกฎหมายและพนักงานอัยการนำคดีฟ้องต่อศาลตามปกติ

๒.๗ และยังมีบทเฉพาะกาลของ พ.ร.บ. ที่สำคัญคือบรรดาในอนุญาตหรือการอนุญาตใดๆ ที่ได้ให้ไว้ตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๓๓ หรือ พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ที่ยังมีผลใช้บังคับอยู่ในวันที่ พ.ร.บ. นี้ใช้บังคับ ให้ใช้ต่อไปได้จนกว่าจะสิ้นอายุหรือถูกเพิกถอน หรือหากได้ยื่นขออนุญาตไว้แล้วเจ้าพนักงานผู้ตรวจหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ยังไม่มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวให้ถือว่าได้ยื่นตาม พ.ร.บ.นี้และให้ดำเนินการเกี่ยวกับคำขอตาม พ.ร.บ.นี้ หรือเจ้าพนักงานฯ ได้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวแล้ว การดำเนินการเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวให้อยู่ในบังคับของ พ.ร.บ. นี้ๆ

๓. ข้อเสนอนี้และความเห็นเกี่ยวกับข้อกฎหมายใน พ.ร.บ.

๓.๑ ในบทนิยาม คำว่า “ วัสดุทัศน์ ” ให้ความหมายว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียง... ซึ่งการตีความกฎหมายอาญาต้องตีความโดยเคร่งครัดตามตัวอักษร เมื่อพิจารณาจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ คำว่า “ วัสดุ ” หมายความว่า วัตถุที่นำมาใช้ เช่น วัสดุก่อสร้างหรือของใช้ที่มีอายุการใช้ในระยะเวลายาวนานๆ เช่น กระดาษ ดินสอ ฯลฯ และคำว่า “ วัตถุ ” หมายความว่า สิ่งของ ดังนั้นสิ่งที่จะเป็นวัสดุทัศน์ได้จะต้องเป็นสิ่งของที่สามารถบันทึกภาพหรือภาพและเสียงได้เช่น ฮาร์ดดิสก์ , วีดีโอเกม , เลเซอร์ดีวีดี , ฯลฯ จึงเป็นการรวบรวมสิ่งที่เป็นเทปวัสดุโทรทัศน์ ตาม พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ มาไว้ในบทบัญญัติเดียวกันทั้งหมด ใน พ.ร.บ.นี้เอง

แต่กระนั้นก็ดียังมีประเด็นปัญหาอยู่ว่า เกมออนไลน์ทางอินเทอร์เน็ตนั้น ถือเป็นวัสดุทัศน์หรือไม่ เพราะเนื่องจากสิ่งที่เป็นวัสดุทัศน์ต้องผ่านการตรวจจากคณะกรรมการฯ หากไม่ผ่านการตรวจและได้รับอนุญาตจะเป็นความผิดตามกฎหมาย ซึ่งเกมออนไลน์จะมีลักษณะของการดาวน์โหลดมาจากอินเทอร์เน็ต ไม่มีวัสดุหรือวัตถุอื่นใดในการบันทึกภาพหรือเสียง การตีความว่าใช่วัสดุทัศน์หรือไม่ คงต้องอาศัยการตีความหรือจำกัดความจากกฎหมายระดับรองตามที่ พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวัสดุทัศน์ฯ ให้คำนิยามไว้ ในตอนท้ายของบทนิยาม คำว่า “ วัสดุทัศน์ ” ว่า “ หรือลักษณะอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ” ย่อมเห็นได้ว่ากฎหมายได้ให้อำนาจในการออกกฎกระทรวงจำกัดความเอาไว้ จึงต้องรอพิจารณากันต่อไปว่าจะให้คำจำกัดความครอบคลุมไปถึงเกมออนไลน์ทางอินเทอร์เน็ตหรือไม่

๓.๒ ตาม พ.ร.บ.นี้ มีโทษของการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของ พ.ร.บ. ทั้งโทษทางอาญา และโทษทางปกครอง ในส่วนโทษทางปกครองนั้น มีลักษณะเป็นการลงโทษด้วยการยกเลิกหรือเพิกถอนหรือระงับใบอนุญาตประเภทต่างๆ ที่ผู้ประกอบการหรือผู้สร้าง ผู้จัดทำ ฯลฯ เกี่ยวกับภาพยนตร์และวัสดุทัศน์ ส่วนโทษทางอาญานั้นจะเน้นหนักไปในเรื่องของการลงโทษเชิงเศรษฐกิจ คือโทษส่วนใหญ่จะเป็นโทษปรับสถานเดียว

จะมีจำคุกอยู่บ้างบางบทมาตรา ซึ่งจำนวนค่าปรับจะค่อนข้างสูงถึงหลักแสนบาทเลยทีเดียว และหากโทษปรับเกินกว่า ๖๐,๐๐๐ บาท จะเกินอำนาจพิจารณาของศาลแขวง ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงฯ โดยจะต้องยื่นฟ้องผู้ต้องหาที่ศาลจังหวัดที่มีเขตอำนาจ เพราะตามกฎหมายเดิมคือ พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ฯ อัตราโทษส่วนใหญ่จะอยู่ในอำนาจของศาลแขวง แต่สิ่งที่เปลี่ยนคือแตกต่างคือ ตาม พ.ร.บ.นี้ แม้โทษปรับจะสูง ค่าอาญาก็เลิกกันได้ด้วย การเปรียบเทียบปรับ เพราะ พ.ร.บ. นี้ให้อำนาจไว้ตาม มาตรา ๘๔ กรณีผู้ต้องหายินยอมให้เปรียบเทียบปรับและชำระค่าปรับ

๓.๓ กรณีประเด็นปัญหาเกี่ยวกับมติคณะรัฐมนตรีลงวันที่ ๒๓ พ.ย. ๒๕๔๗ ข้อ ๗. ให้ นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่แล้วแต่กรณี กำหนดเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตแก่ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการร้านให้บริการเกมการเล่นใดๆ ก็ตามที่บันทึกหรือถ่ายทอดด้วยฮาร์ดดิสก์และอื่นๆ ภายใต้เงื่อนไขข้อ (๗) (๒) ห้ามให้เด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี เข้าใช้บริการในช่วงเวลาก่อน ๑๔ นาฬิกา ของวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ยกเว้นวันหยุดราชการ ประกอบกับ ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยแนวทางการปฏิบัติในการกำหนดเงื่อนไขการออกใบอนุญาตของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ในการควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๔๙ ลงวันที่ ๓๑ พ.ค. ๒๕๔๙ ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๐ แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ. ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งศาลแขวงพระนครศรีอยุธยาวินิจฉัยว่าไม่ถือเป็นกฎหมายอันจะทำให้การกระทำของผู้ฝ่าฝืนเป็นความผิดเนื่องจากเป็นการออกประกาศและมติคณะรัฐมนตรีที่ไม่ชอบด้วยกฎกระทรวงที่ออกตาม พ.ร.บ. นั้น

เมื่อพิจารณา ตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ มาตรา ๕๙ วรรคหนึ่งที่บัญญัติว่า “ การประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์จะต้องกระทำในวัน เวลา และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และวรรคสองที่บัญญัติว่า เพื่อประโยชน์ในการเข้าใช้บริการของผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ซึ่งบรรลุนิติภาวะโดยการสมรสด้วยก็ได้ ” และ มาตรา ๙๑ ที่บัญญัติว่า “บรรดากฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่ง ที่ออกตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๓๓ หรือ พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ที่ใช้อยู่ในวันที่ พ.ร.บ.นี้ใช้บังคับ ให้คงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับ พ.ร.บ.นี้จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งตาม พ.ร.บ. นี้ใช้บังคับ และตามวรรคสองที่บัญญัติว่า การดำเนินการออกกฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งตามวรรคหนึ่งให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ พ.ร.บ. นี้ใช้บังคับ หากไม่สามารถดำเนินการได้ให้รัฐมนตรีรายงานเหตุผลต่อคณะรัฐมนตรี ” จึงแสดงโดยแจ้งชัดอยู่ในตัวแล้วว่า เมื่อ พ.ร.บ. นี้มีผลใช้บังคับ การที่ผู้ประกอบการขายหรือให้บริการวีดิทัศน์ ยอมให้เด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี เข้าใช้บริการก่อนเวลา ๑๔.๐๐ น. ย่อมเป็นความผิดได้ เนื่องจากบทบัญญัติของกฎหมายให้อำนาจออกเงื่อนไขเกี่ยวกับเรื่องอายุของเด็กและเงื่อนไขอื่นๆ เพื่อคุ้มครองเกี่ยวกับเด็กได้